

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechem ve věci žalobce: **M.M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2015, č. j. 596/DS/2015/GL, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím ze dne 8. 1. 2015, č. j. 596/DS/2015/GL, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán“) ze dne 30. 9. 2014, zn. P/2606/2014/OS1/DvP MMHK/177630/2014, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „ZPPK“), jehož se dopustil tím, že porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, když dne 15. 7. 2014, kolem 12:55 hodin, jako řidič řídil v ul. Brněnská (u křižovatky s ul. Na Brně ve směru do ul. Holická) v Hradci Králové motorové vozidlo tovární značky Lexus, reg. zn. 8B0 5718, a při této účasti na provozu na pozemních komunikacích se neřídil jeho pravidly, když při jízdě uvedeným vozidlem držel v ruce mobilní telefon, jímž v tu dobu telefonoval. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že projednal přestupek v jeho nepřítomnosti, a to v rozporu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), v důsledku čehož měl být zkrácen na svých právech. Z účasti na nařízeném projednání přestupku se přitom náležitě omluvil z důležitého důvodu. Mělo se tak stát písemně dne 22. 9. 2014, přičemž důvodem omluvy byla tvrzená nutná účast žalobce na neodkladné pracovní schůzce v 9:30 hodin téhož dne v Praze. Omluvu zaslal žalobce e-mailem úředníkovi Petru Dvořákovi a toto své podání bez zaručeného elektronického podpisu prý potvrdil do pěti dnů. Správní orgán však na toto podání vůbec neodpověděl, tedy zda omluvu přijímá či nikoliv. Žalobce přitom považoval důvody své omluvy za pádné, a když se mu do zahájení jednání před správním orgánem nedostalo odpovědi, měl v dobré víře za to, že z jednání omluven je a že se tedy jednání v daném termínu konat nebude.

Z uvedeného žalobce dovozoval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná a zatížená vadou řízení, když ústní jednání, při kterém bylo projednáno jeho obvinění z přestupku, proběhlo v rozporu se zákonem v jeho nepřítomnosti. Vzdor tomu, že se z jednání řádně a z důležitého důvodu omluvil. Správní orgány tak postupovaly v rozporu s ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona, jakož i s jeho právem na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále popíral, že by popsany přestupek spáchal. V danou dobu totiž sice skutečně telefonoval, ale pomocí tzv. „bluetooth“ zařízení, kdy v ruce žádný telefonní přístroj nedržel. Hlavu měl jen podepřenou pravou rukou, což z pohledu policisty mohlo vyvolat zdání použití mobilního telefonu. Žalované rozhodnutí proto bylo vydáno po vadně provedeném řízení a vzhledem k tomu je navrhoval zrušit pro nezákonnost, stejně jako i prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 15. 4. 2015. Odvolal se v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které považuje za správné a zákonné. Dospěl v něm k závěru, že neexistují žádné rozumné pochybnosti o žalobci jako pachateli předmětného přestupku, neboť byl zasahujícím policistou na místě spáchání předmětného přestupku zastaven a ztotožněn podle předloženého občanského a řidičského průkazu. „Dále byla zasahujícím policistou na místě přestupku pořízena fotodokumentace, na které je žalobce zachycen i s předmětným vozidlem, které řídil. Žalobce byl v inkriminovanou dobu v předmětném vozidle sám, nemohlo tedy dojít ani k záměně osoby řidiče. V rámci ústního jednání byl vyslechnut svědek - zasahující policista, který po poučení uvedl, že uvedeného dne vykonával dohled nad dodržováním pravidel silničního provozu na služebním motocyklu. Těsně před třináctou hodinou uvedeného dne jel po ulici Brněnská v pravém jízdním pruhu ve směru k ulici Holická, již za kruhovým

objezdem jel za vozidlem černé barvy zn. Lexus a přes zadní okno viděl řidiče, který měl pravou ruku v poloze, jako když telefonuje. Když mu to situace umožnila, najel zprava ve směru jízdy vedle tohoto vozidla, přičemž došlo k vizuálnímu kontaktu tohoto řidiče (žalobce) se svědkem (policistou). V tu chvíli svědek bezpečně viděl, že řidič drží v pravé ruce telefon a uskutečňuje hovor. Později byl řidič zastaven a byl mu sdělen důvod kontroly. Svědek vnímal přestupek svými smysly z bezprostřední blízkosti, což mu umožňovala jízda na motocyklu. K pozorování tohoto přestupku není vyžadována žádná zvláštní odborná znalost nebo zvláštní technické vybavení. Svědek uvedl, že na řidiče měl výhled ze vzdálenosti cca 2,5 m, který nebyl ničím krytý a nebyl omezen ani ztížen povětrnostními vlivy.

Po zastavení vozidla byl řidič ztotožněn, bylo sepsáno Oznámení (odevzdání) přestupku (věci). Řidiči byla sdělena podstata přestupku s tím, že bude projednán v blokovém řízení, s čímž žalobce zprvu souhlasil, proto byl vypsán pokutový blok na částku 200,- Kč a když byl blok předložen žalobci k podpisu, tak uvedl, že s přestupkem nesouhlasí (doložena ověřená kopie stornovaného pokutového bloku série FD/2013 č. D 0942179 na listu č. 5 spisového materiálu). Policista vrátil žalobci hotovost a sepsal oznámení.

(-)

Zjištěné skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu považuje žalovaný za prokázané, neboť to, že žalobce při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní přístroj, bylo řádně zadokumentováno – oznámení přestupku (spis – list č. 2 až 5) a protokol o ústním jednání ze dne 30.09.2014, včetně fotodokumentace, (spis – list č. 15 až 22), předmětné vozidlo bylo zastaveno a totožnost řidiče (žalobce) byla ověřena dle OP č. 201455654, ŘP č. EF 718034.

Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání písemností nazvanou Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 02.09.2014, která mu byla po uplynutí desetidenní lhůty pro vyzvednutí, vhozena do schránky na adrese trvalého pobytu tj. Malenovice 209, 739 11 Malenovice. Písemnost byla doručena v souladu s ust. § 24 správního řádu tzv. fikcí dne 15.09.2014. V této písemnosti byl žalobce náležitě poučen o svých právech a povinnostech, zejména o tom, co se rozumí náležitou omluvou z jednání. Dne 19.09.2014 žalobce telefonicky kontaktoval správní orgán s tím, že se omlouvá z nařízeného termínu jednání dne 30.09.2014 a to z pracovních důvodů. Správní orgán seznámil žalobce se zákonnými požadavky na omluvu a její podání. Dne 22.09.2014 žalobce zaslal omluvu ve stejném znění jako při telefonickém hovoru e-mailem, v němž se stručně vyjádřil i k projednávanému přestupku. Své podání bez zaručeného podpisu žalobce potvrdil do 5 dnů. Dne 24.09.2014 správní orgán kontaktoval žalobce e-mailem, kde znovu uvedl náležitosti omluvy a její vyhodnocení. Správní orgán posoudil omluvu jako nedůvodnou, neboť neobsahovala uznatelné důvody pro její akceptaci. Pracovní záležitosti nejsou v obecné rovině důležitým důvodem, o této skutečnosti byl žalobce poučen již v předvolání k ústnímu jednání. Zde se žalovaný odkazuje na rozsudek NSS č.j. 6 As 25/2013 – 23 dostupný na www.nssoud.cz.

Dne 30.09.2014 projednal správní orgán věc v nepřítomnosti žalobce v souladu s ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Dle tohoto ustanovení v nepřítomnosti obviněného lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Přestupek byl bezpečně zjištěn a prokázán na základě skutečností uvedených v předmětném spisovém materiálu.

V rámci ústního jednání byl proveden výslech svědka zasahujícího policisty, o čemž byl žalobce v předvolání informován.“

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu dne 26. 4. 2016. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích, návrhy na doplnění dokazování neměli. Zástupce žalobce trval na tom, že ke spáchání daného přestupku nedošlo, když jediným relevantním důkazem, jehož pravost ovšem popíral, byla výpověď policisty, přičemž žalobce naopak uváděl, že nepoužil mobilní telefon, ale zařízení bluetooth. Z účasti na jednání dne 22. 9. 2014 se přitom řádně písemně omluvil. Do doby, než jednání proběhlo, se přitom vůbec nedozvěděl, že omluven nebyl. V této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, spis. značky 2 AS 77/2015, kde je mimo jiné uvedeno, že soukromé záležitosti sice zpravidla nemají přednost před záležitostmi úředními, avšak při hodnocení řádnosti omluvy je vždy třeba přihlížet k tomu, zda realizace práva obviněného z přestupku na projednání věcí v jeho přítomnosti nesměřuje k vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit jeho projednání. V daném případě se jednalo toliko o omluvu jednu, tudíž o jakémkoliv obstrukčním jednání ze strany žalobce nelze hovořit. Správní orgán proto nepostupoval správně, když údajný přestupek projednal v nepřítomnosti žalobce. A o tom, že jeho omluvu nepřijímá, jej vůbec neinformoval. Správně nepostupoval ani žalovaný, když dal správnímu orgánu za pravdu.

Žalovaný naopak vyjádřil přesvědčení, že byly splněny předpoklady pro rozhodnutí ve věci v nepřítomnosti žalobce, když ten byl v předvolání k jednání náležitě poučen o důvodech omluvy z jednání, včetně její akceptace. Byl informován zároveň o tom, že v daný termín proběhne výslech svědka zasahujícího policisty. Žalobce správní orgán nejprve kontaktoval telefonicky dne 19. 9. 2014, kdy uplatňoval svoji omluvu, přičemž mu bylo sděleno, jaké náležitosti musí omluva mít, aby mohla být přijata. Dne 22. září 2014 doručil žalobce omluvu ve stejném znění správnímu orgánu. Ten na ní reagoval tím, že vyzval žalobce k doplnění náležitostí, podpisu i doložení důvodu omluvy. Žalobce tak však neučinil, proto proběhlo jednání v jeho nepřítomnosti. Policista ve své svědecké výpovědi popsal, co viděl při prováděné kontrole, jakož i jednání žalobce a vzhledem k tomu, že je k dispozici i vypsání pokutový blok k danému přestupkovému jednání, byla jeho výpověď hodnocena jako zcela věrohodná.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Stalo se evergreenem poslední doby, že žalobci využívají při svých žalobních tvrzeních volně dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu a vytrhávají z ní ty její části, které podle nich „pasují“ právě na jejich případ, a pak se jich dovolávají. V očekávání, že musí být jejich žalobě vyhověno. Žaloby proti rozhodnutím správních

orgánů se tak nezdá stávat souhrnem výpisů z různých rozsudků Nejvyššího správního soudu, namísto toho, aby přímo směřovaly k projednávání věci. Tak jako ostatně i v dané věci, kdy se žalobce při jednání krajského soudu začal odkazovat ohledně své omluvy z jednání na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 2 As 77/2015-38, aniž by na jeho pozadí konkrétně zhodnotil svůj podíl v namítané věci (viz dále, kde to udělá krajský soud za něho).

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce jakožto obviněného, tedy zda nedošlo k porušení jeho práva na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a mohl se tak vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jednalo by se o těžkou procesní vadu, pro kterou by musela být obě žalobou napadaná rozhodnutí zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v tomto směru žádné pochybení ze strany správních orgánů zúčastněných na řízení nezjistil.

Podle § 74 odst. 1 věty druhé přestupkového zákona lze věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. V přezkoumávané věci šlo tedy o to, zda bylo možno formu a způsob omluvy žalobce považovat za omluvu náležitou, tedy včas podanou a řádně odůvodněnou. Nejvyšší správní soud uvedl k těmto otázkám ve shora zmíněném rozsudku následující (viz jeho odstavce č. 9 a 10):

„Za včasnou lze považovat pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku a která současně správnímu orgánu došla nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání přihlídnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 – 25, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu a s ohledem na to, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek) a zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá obstrukční snaha obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán prvního stupně informoval stěžovatele o ústním jednání nařízeném na den 20. 11. 2013 dne 25. 10. 2013 (viz doručka založená na č. l. 11 správního spisu). Stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v žalobě popsal, že se dne 29. 10. 2013 dostavil k Mgr. Sadimu (úřední osobě pověřené k projednání jeho přestupku), aby s ním „celou věc projednal“, Mgr. Sadim mu měl přitom sdělit, že věc „nemůže projednat ihned a na místě, neboť jsou k tomuto jednání přizváni i policisté.“ Nejvyšší správní soud má ze stěžovatelem poskytnuté verze skutkového děje za to, že stěžovatel se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil za účelem projednání samotného přestupku. Když byl Mgr. Sadim jako pověřenou úřední osobou zpraven o tom, že věc okamžitě vyřešit nelze a že je v ní nařízeno ústní jednání, odpověděl, že se k jednání nemůže dostavit. Nato ho Mgr. Sadi upozornil, že má podat písemnou omluvu (tuto verzi skutkového děje potvrzuje i správní orgán prvního stupně v předkládací zprávě

žalovanému). Dne 18. 11. 2013 se stěžovatel znovu dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, již s písemnou omluvou. Stěžovatel i správní orgány se pak shodují v tom, že pověřená úřední osoba (patrně Mgr. Sadi) písemnou omluvu osobně nepřijala a stěžovateli doporučila, aby ji podal na podatelně, což stěžovatel učinil. V písemné omluvě zaměstnavatel stěžovatele potvrdil, že se stěžovatel od 19. 11. 2013 do 20. 11. 2013 účastní celorepublikového setkání obchodního oddělení v Žirovnici. Dne 20. 11. 2013 v 8.00 hod. provedl správní orgán prvního stupně ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, který se k ústnímu jednání nedostavil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele byly splněny zákonné podmínky, neboť písemnou omluvu stěžovatele nelze považovat za bezodkladně potvrzenou a doloženou existencí důležitých důvodů jeho neúčasti. Krajský soud názor žalovaného potvrdil v napadeném rozsudku.“

V přezkoumávané věci žalobce namítal, že správní orgán projednal přestupek dne 30. 9. 2014 za situace, kdy nedbal jeho omluvy z tohoto jednání a ani nesouhlasu, aby jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti. K tomu zjistil krajský soud následující.

Žalobce byl předvolán k projednání přestupku na den 30. 9. 2014. Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání mu bylo doručeno až náhradním způsobem dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), **když si je v desetidenní lhůtě ode dne, kdy byla tato zásilka uložena a připravena k vyzvednutí u doručujícího orgánu, nevyzvedl.** Po marném uplynutí této lhůty bylo předvolání k projednání přestupku vhozeno žalobci do schránky na adrese jeho trvalého pobytu dne 17. 9. 2014. Již samu skutečnost, že si adresát nevyzvedne úřední písemnost ve lhůtě 10 dní od jejího uložení, nepokládá nadepsaný krajský soud za běžnou, nemá-li k tomu její adresát samozřejmě nějaký zvláštní důvod (ze správního spisu ani z tvrzení žalobce není nic takového zřejmé).

Jmenovaný poté dne 19. 9. 2014, ve 12:23 hodin, telefonicky kontaktoval prvoinstanční správní orgán s tím, že se omlouvá z nařízeného ústního jednání z pracovních důvodů, neboť má již s větším časovým předstihem „naplánovanou pracovní záležitost“, při níž je nezastupitelný. Správní orgán jej měl podle úředního záznamu ve správním spisu vyzvat k tomu, **aby zaslal písemnou omluvu, doloženou jejími důvody, aby mohla být vyhodnocena!** Žalobci tak muselo být zřejmé, že samotné zaslání omluvy ještě automaticky jeho neúčast na nařízeném jednání neomlouvá. Na to reagoval žalobce s tím, že omluvu zašle e-mailem, správní orgán jej však k tomu poučil o tom, že nebude-li taková omluva podepsána zaručeným elektronickým podpisem, tak že ji bude muset ještě do 5 dnů písemně potvrdit (viz č. I. 12 správního spisu).

Dne 22. 9. 2014, v 15:11 hodin, zaslal žalobce správnímu orgánu avízovanou omluvu e-mailem, a to bez zaručeného elektronického podpisu. Uvedl v ní, že se z jednání omlouvá z důvodu neodkladné pracovní schůzky, která byla domluvena dříve, než mu předvolání k jednání došlo a že uvedenou schůzku považuje za důležitou pro plnění hospodářských výsledků společnosti. K telefonování samotnému uvedl, že sice telefonoval, ale za pomoci bluetooth a nerozuměl otázkám policisty, který se ho po zastavení ptal, zda to byl soukromý či firemní hovor. Žalobce

odpověděl, že firemní, načež si vzal policista „dokumenty a psal u motocyklu stvrzenku, kterou jsem odmítl podepsat prže (zřejmě mělo být správně uvedeno slovo „protože“) napsal, že držím přístroj, což nebyla pravda.“

Na tento e-mail žalobce reagoval správní orgán dne 24. 9. 2014 rovněž e-mailem, odeslaným přímo z počítače úřední osoby. Poučil v něm žalobce ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu o tom, že své e-mailové podání ze dne 22. 9. 2014 musí potvrdit ve lhůtě 5 dnů (**již podruhé!**), jinak že nebude mít žádné právní účinky. Zároveň **poučil žalobce o tom, že mu lhůta k tomu končí dnem 29. 9. 2014.** Výslovně přitom žalobce instruoval v tom směru, že „**Omluva, její tvrzené důvody, musí být správnímu orgánu ze strany účastníka důkazně podloženy, v opačném případě může být omluva vyhodnocena jako nedůvodná, neopodstatněná**“ (viz č. I. 14 správního spisu).

Poté je ve správním spisu protokol o ústním jednání o daném přestupku, které bylo zahájeno dne 30. 9. 2014, v 8,30 hodin, k němuž se žalobce nedostavil. Pod č. I. 23 správního spisu následuje listina datovaná dnem 25. 9. 2014, která je obsahově zcela totožná s obsahem e-mailu žalobce ze dne 22. 9. 2014, odeslaná poštou dne 26. 9. 2014, tedy v pátek, která byla doručena prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 30. 9. 2014, tedy v den konání ústního projednání přestupku.

Správní orgán vyhodnotil včasnost a důvodnost žalobcovy omluvy následujícím způsobem:

„Dospěl k závěru, že omluva je nedůvodná pro následující. Lze zhodnotit, že byla učiněna včas s předstihem, avšak při hodnocení důvodnosti správní orgán dospěl k závěru, že jsou důvody v ní uvedené nepřijatelné. Již v samotném předvolání byl obviněný informován, že pracovní záležitosti nejsou v obecné rovině důležitým důvodem, už nikoliv k jejich automatickému přijetí. Obviněný jím tvrzené pracovní důvody ani fakticky nedoložil. Přitom je za daných okolností důkazní břemeno na jeho straně. K celému srovnej rozsudek NSS pod č. j. 6 As 25/2013 – 23 dostupný na www.nss.cz. Za daných okolností proto omluvu jako omluvu bez důležitého důvodu správní orgán nepřijal. Nadto mohl svou situaci řešit zastoupením zmocněncem (advokátem), o čemž byl též poučen.

Správní orgán proto přestupek projednal v nepřítomnosti obviněného ve smyslu ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona. V něm je uvedeno, že v nepřítomnosti obviněného lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Proto bylo o věci rozhodnuto v jeho nepřítomnosti v souladu s ustanovením § 74 odst. 1, přestupkového zákona, neboť přestupek je bezpečně zjištěn a dostatečně prokázán na základě skutečností uvedených v předmětném spisovém materiálu. Osobní účast obviněného nebyla nutná.“

Dlužno přitom zdůraznit, že správní orgán se otázkou projednání přestupku v nepřítomnosti **žalobce** vypořádal zřejmě i pro samotného žalobce natolik přesvědčivým způsobem, že jej ani **nenapadlo jakkoliv brojit v tomto směru v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí.** Je proto logické, že ani žalovaný neměl důvod věnovat těmto otázkám v písemném vyhotovení rozhodnutí zvláštní pozornost, když se s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ztotožnil, tedy včetně jeho postupu dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona.

Samotná žaloba pak nepřináší v tomto směru žádná převratná tvrzení, nýbrž pouze strohá konstatování, bez bližšího rozboru dané věci. Prostě soude hledej vady a stejně tomu bylo i s odkazem na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který se v mezidobí od podání žaloby, do doby konání soudního jednání před nadepsaným soudem dne 26. 4. 2016, vynořil z justičního prostředí.

Krajský soud ale nesdílí názor žalobce, že by byl uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu příležitým na daný případ. Skutkové okolnosti jsou totiž jiné.

Předně třeba zdůraznit, že v posuzované věci (viz výše) žalobce do doby podání žaloby nedodržel podmínek pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti vůbec nenamítal. Na rozdíl od stěžovatele zmíněného v uvedeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 2 As 77/2015-38, tak nejen že neprojevoval o řešení své věci patřičný zájem, ale jeho postupy měly evidentně obstrukční charakter. Uvedený si stěžoval, že navštívil osobně celkem dvakrát prvoinstanční správní orgán, respektive úřední osobu, jež měla jeho případ k vyřízení, osobně, a to ještě v době před nařízeným jednáním. Takže ta mohla konat. Již jen tato skutečnost musela vést nutně k závěru vyplývajícímu z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedenému. A co dělal žalobce v dané věci?

Předně si nepřevzal očekávaným způsobem úřední obsílku, která mu byla zaslána s téměř měsíčním předstihem před konáním jednání. Přesto ještě v celkem dostatečné lhůtě, konkrétně jedenáct dnů před konáním jednání, kontaktoval prvoinstanční správní orgán telefonicky s tím, že se omlouvá z nařízeného ústního jednání z pracovních důvodů, neboť má již s větším časovým předstihem „naplánovanou pracovní záležitost“, při níž je nezastupitelný. Něco takového jistě pracovníky prvosledového přestupkového správního orgánu nepřekvapí, vždyť podobné situace zažívají dnes a denně. Všeho druhu, od závažných sdělení, až po všelijaké výmluvy.

Prvoinstanční správní orgán proto učinil dne 19. 9. 2014 zcela správně, když žalobce vyzval za účelem zjištění důvodnosti jeho omluvy žalobce k tomu, aby se nejen omluvil písemně, ale aby omluvu zároveň odůvodnil, aby mohla být vůbec posouzena. Ostatně, jak má úřední osoba vůbec vědět, kdo se na ni telefonicky obrátil, kdo ji kontaktuje? Žalobci se dostalo zároveň i poučení o tom, že zašle-li omluvu e-mailem bez podepsání zaručeným elektronickým podpisem, tak že ji bude muset ještě do 5 dnů písemně potvrdit (viz č. I. 12 správního spisu).

Takže bylo 19. 9. 2014, a to, co mohl žalobce učinit ještě tento den, či následující, nebo ještě následující, tedy odeslat e-mailem omluvu bez zaručeného elektronického podpisu, učinil až dne 22. 9. 2014! A to navíc s vědomím tím, že tuto zprávu bude muset ještě písemně ve lhůtě 5 dnů potvrdit. Pro krajský soud je skutečně těžko pochopitelné, **proč žalobce nezaslal tento e-mail z 22. 9. 2014 obratem již dne 19. 9. 2014, respektive, proč hned poté místo dopisování si se správním orgánem nezávaznými e-maily mu prostě nezaslal hned písemnou omluvu s rozebráním jejích důvodů? Na co čekal? Jaký jiný mohl bát toho smysl, než obstrukční, s cílem odkládat vyřízení věci?**

Takže dne 22. 9. 2014, v **15:11 hod.**, zaslal žalobce správnímu orgánu avízovanou omluvu e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu, v níž uvedl, že se z jednání omlouvá z důvodu neodkladné pracovní schůzky, která byla domluvena dříve, než mu předvolání k jednání došlo a že uvedenou schůzku považuje za důležitou pro plnění hospodářských výsledků společnosti. Takovou to povšechnou omluvu však nelze skutečně mít za důležitý důvod omluvy a plně zde ob stojí závěry orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení k ní, tedy že žalobce tvrzené pracovní důvody nijak nedoložil. Argumentuje-li pak žalobce pouhým a nic konkrétně neříkajícím tvrzením, že měl důležitou obchodní schůzku, při které byl nezastupitelný, třeba žalobci osvětlit, že i pracovníci správních orgánů mají s časovým předstihem naplánovány své pracovní záležitosti, v nichž jsou jako úřední osoby nezastupitelné. O svědcích ani nemluvě, tak jako v dané věci v případě předvolaného svědka policisty. A jak již bylo judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně konstatováno, úřední věci mají obvykle přednost před zájmy soukromými, a tak tomu bylo i v přezkoumávané věci.

Žaloba ve svém tvrzení staví na roveň své obecné a ničím nedoložené pracovní důvody se zcela konkrétní akcí v poukazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu – celorepublikové setkání obchodních oddělení v Žirovnici, přičemž mezi oběma případy je diametrální rozdíl.

Na e-mailové podání ze dne 22. 9. 2014 reagoval žalobce dne 24. 9. 2014 rovněž e-mailem, a to odeslaným přímo z počítače úřední osoby. Žalobci se v něm dostalo patřičného poučení (viz výše), včetně toho, že mu končí lhůta k potvrzení e-mailové omluvy z 22. 9. 2014 dnem 29. 9. 2014. Žalobce však přesto nezajistil, aby v této lhůtě prvoinstančnímu správnímu orgánu písemná omluva došla, neboť se tak stalo až v den konání přestupkového jednání, které bylo zahájeno v 8,30 hodin, tedy hned po ránu. Opět zde není dána žádná shoda s případem žalobcem namítaným. Žalobce totiž přistupoval k věci nedbale, a to nejen z důvodů výše uvedených, ale i tím, že se vůbec neobtěžoval alespoň den před konáním jednání telefonicky dotázat správního orgánu, jak to s jeho omluvou vypadá? Vždyť žalobce nedostal žádné ujištění o tom, že bude jeho omluvě vyhověno. Bylo proto na něm, aby si to zjistil alespoň krátkou cestou, když se sám vlastní vinou dostal do nejistoty. Je přitom zcela pochopitelné, že mu prvoinstanční správní orgán nemohl dát na podání, jež mu došlo až dne 30. 9. 2014, ještě téhož dne odpověď na to, zda jsou jeho důvody omluvy dány či nikoliv. Důvody v této omluvě uvedené jsou přitom totožné s těmi, které žalobce uvedl již v e-mailové zprávě ze dne 22. 9. 2014, tedy z hlediska jejich významu žádné.

Otázku řádnosti omluvy lze tak uzavřít s tím, že v dané věci byl nepochybně stěžejní otázkou výklad pojmu „náležitá omluva“ ve smyslu ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, když správní orgány měly omluvu za včasnou. To si krajský soud vzhledem k výše uvedenému sice nemyslí, pro rozhodnutí ve věci jde však o okolnost bezvýznamnou. Že však omluva žalobce nebyla náležitá, v tom jim musel krajský soud přisvědčit. Žalobce totiž svoji omluvu nepodložil žádnými listinami, které by dokládaly termín obchodní schůzky a ze kterých by bylo rovněž možné vyčíst, kdy ke sjednání obchodní schůzky došlo, tedy, zda v době, kdy žalobce již věděl o nařízeném ústním jednání při sjednávání schůzky, či nikoli. Z toho, co žalobce k této

věci uvedl, není zřejmý ani význam zmiňované schůzky, její důležitost. Prostě žalobce nepředložil správním orgánům v tomto směru vůbec nic, na základě čeho by se dala otázka náležitosti omluvy vůbec zkoumat. Obviněný z přestupku není samozřejmě povinen v průběhu přestupkového řízení cokoliv vypovídat, tvrdí-li však již jakékoliv rozhodné skutečnosti, pak již je plně na něm, aby je také doložil. To však neučinil, když svoji neúčast na jednání omlouval jen obecnými a bezobsažnými tvrzeními. Právě s ohledem na to přistoupil správní orgán, a to plně v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona, k projednání přestupku bez přítomnosti obviněného - žalobce. Třeba přitom dodat, že každý, tedy žalobce nevyjímaje, by si měl uvědomit, že přestupkový zákon nedává obviněným z přestupků bílanku šek k tomu, aby se mohli z účasti na jednáních bez jakýchkoliv následků plytce omlouvat, i když je přestupkové řízení v dané chvíli třeba i na počátku běhu prekluzivní lhůty, která je rozhodná pro zánik trestnosti přestupků. Prekluzivní lhůta dle § 20 přestupkového zákona totiž nezná v tomto směru rozdílu, významný je pro ni každý den vedení přestupkového řízení.

Krajský soud proto neshledal úvahy prvoinstančního správního orgánu o nenáležité omluvě za takové, jež by mohly být považovány za překročení zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Krajský soud je v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu navíc přesvědčen o tom, že omluvy z důvodů, byť i neodkladných služebních či soukromých záležitostí, stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2010, č. j. 2As 8/2009-95). Pokud žalobce hodlal dosáhnout toho, aby správní orgán akceptoval jeho omluvu, bylo nutné, aby tvrdil takové skutečnosti v omluvě, jež jsou vzhledem ke své povaze způsobilé jeho účast u jednání omluvit. To ovšem neučinil a zejména důvody omluvy nedoložil (např. listinami) tak, aby si správní orgán mohl ověřit jejich pravdivost. Samotné tvrzení žalobce obsažené v jeho omluvě ze dne 22. 9. 2014, respektive ze dne 25. 9. 2014 podle data jejího napsání (jde o omluvu, která došla správnímu orgánu cestou pošty až dne 30. 9. 2014) o tom, že v den nařízení jednání má neodkladnou pracovní schůzku v Praze a že je důležitá „v plnění hospodářských výsledků naší společnosti“, proto bylo možné podřadit pod služební záležitost žalobce, jež nemá přednost před záležitostmi úředními, tedy ani před jednáním o přestupku. Lze též poznamenat, že to není přestupce, kdo z důvodu vyřizování, byť i neodkladných služebních či soukromých záležitostí, má právo určovat a navrhopvat správnímu orgánu, kdy má nařizovat ústní jednání, ale je tomu přesně naopak. Je to přestupce, kdo je povinen přizpůsobit vyřizování svých služebních či soukromých záležitostí procesnímu postupu přestupkového orgánu.

Význam ústního jednání při uplatňování práv obviněné osoby zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99. Není v něm však zmínky o tom, že když správní orgán využije možnosti postupu uvedeného v § 74 odst. 1 přestupkového zákona, tedy v případě, že zcela správně vyhodnotí omluvu obviněného z přestupku jako nenáležitou a věc projedná v jeho nepřítomnosti, tak že by v takovém případě postupoval nezákonně. Právo na spravedlivý proces neznamena, že když správní orgán projedná v souladu s platnou zákonnou úpravou věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, tedy v souladu s § 74 odst. 1, že by v takovém případě bylo toto právo na spravedlivý proces porušeno. Kdyby tomu tak bylo, tak by muselo být i samotné ust. § 74 odst. 1 přestupkového

zákona rozporu s ústavním právem obviněného na spravedlivý proces. Tak tomu ovšem není.

Pokud pak žalobce uváděl, že jej nechal orgán I. stupně v domnění, že jeho omluvě bylo vyhověno, aniž by tušil, že ji nepovažoval za důvodnou a provedl jednání v jeho nepřítomnosti, třeba poznamenat následující. Přestupkové řízení je řízením, které spadá pod režim správního řádu, resp. přestupkového zákona. Ten obsahuje speciální procesní ustanovení ve vztahu k úpravě ve správním řádu a není v něm stanovena žádná povinnost správního orgánu informovat obviněného před konáním ústního jednání o tom, zda jeho omluva byla přijata jako řádná či nikoliv, a zda proběhne ústní jednání bez přítomnosti obviněného. Tato povinnost nevyplyvá přímo ani ze správního řádu. Žalobci však nic nebránilo v tom, aby si závěr správního orgánu k jeho omluvě ověřil např. telefonicky.

Žalobce dále namítal, že se skutku kladenému mu za vinu nedopustil, neboť sice telefonoval, ale prostřednictvím zařízení bluetooth, přičemž hlavu měl jen podepřenou pravou rukou. Jak je zřejmé z protokolu o projednání daného přestupku, tato otázka byla u správního orgánu předmětem náležitého dokazování, které našlo odezvu v odůvodnění jeho rozhodnutí ve věci. Při projednání přestupku byly provedeny důkazy čtením následujících listin, podkladů rozhodnutí, a to „Oznámení přestupku“ Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Územní odbor, Dopravní inspektorát ze dne 29. 7. 2014, č. j. KRP-70744/PŘ-2014-050206, podle něhož obviněný (žalobce) dne 15. 7. 2014, ve 12:55 hodin, řídil v ul. Brněnská (u křižovatky s ul. Na Brně ve směru do ul. Holická) v Hradci Králové motorové vozidlo tovární značky Lexus, reg. zn. 8B0 5718 a při účasti na provozu na pozemních komunikacích se neřídil jeho pravidly, když při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon, jímž v tu dobu telefonoval, „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 15. 7. 2014, č.j. KRP-70744/PŘ-2014-050206, sepsané přímo na místě, v němž zasahující policista v podstatě zaznamenal, že žalobce držel při řízení motorového vozidla hovorové zařízení a pokračoval, že: „Řidič s přestupkem souhlasil. Následně si to rozmyslel a uvedl, že nic podepisovat nebude, řidiči byla vrácena hotovost a bylo sepsáno toto oznámení ...“, „Úřední záznam“ ze dne 29. 7. 2014, v němž je zachycen průběh kontroly žalobce v intencích shora uvedeného, včetně toho, že „...byla provedena lustrace řidiče přes radiostanici a bylo zjištěno, že nemá žádné sledované přestupky a není v pátrání. Řidiči jsem uložil blokovou pokutu ve výši 200,--Kč. Pan Mareš s přestupkem a s výší uložené pokuty souhlasil, vypsál jsem mu blok na pokutu na místě zaplacenou. Po vypsání bloku jsem panu Marešovi dal blok k nahlédnutí a podpisu. Pan Mareš po přečtení odmítl podepsat a uvedl, že si vše rozmyslel a s přestupkem nesouhlasí. Proto mu byla vrácena hotovost v hodnotě 200,--Kč a dále jsem sepsal oznámení o přestupku, které následně pan Mareš odmítl podepsat.“ Dále byly provedeny důkazy výpisem z evidenční karty řidiče – žalobce, vypsáním pokutovým blokem série FD/2013, číslo bloku D 0942179, na osobu žalobce, a to na částku 200,--Kč ze dne 15. 7. 2014 za přestupek, za který byl žalobce nakonec potrestán ve správním řízení a fotodokumentací.

Dále byl proveden k objasnění otázky spáchání daného přestupku **svědecký výslech zasahujícího policisty pprap. Jaroslav Smékala**. Jmenovaný uvedl k věci nejprve následující:

„Dnes jsem se dostavil na předvolání správního orgánu vypovídat jako svědek k události ze dne 15. 7. 2014. V úvodu uvádím, že sloužím jako policista dopravní policie ČR v Hradci Králové. Dne 15. 7. 2014 jsem měl denní službu. Měl jsem motohlídku na motocyklu a dohlížel jsem na dodržování předpisů všech účastníků silničního provozu. To bylo krátce před 13ctou hodinou, jel jsem na služebním motocyklu v barvách policie po ulici Brněnská ve směru k ul. Holická, tedy jako z centra. Už u kruhového objezdu jsem spatřil vozidlo černé barvy značky Lexus, které jelo v levém jízdním pruhu. Již při pohledu přes zadní sklo mně připadalo, že řidič telefonuje, měl zvednutou pravou ruku tak, jako když drží telefon u ucha. Těsně před křižovatkou u Futura se přede mnou udělal volný prostor v jízdním pruhu a dostal jsem se na úroveň tohoto vozidla, přímo jsem koukal na řidiče, který vzápětí se otočil na mě, měli jsme vizuální kontakt. Přitom jsem se přesvědčil, že v ruce drží skutečně mobilní telefon a bylo vidět, že uskutečňuje hovor. V ten moment jsem již nevěnoval pozornost, jestli dál telefonuje a věnoval jsem zvýšenou opatrností zastavování tohoto vozidla. Musel jsem s motocyklem najet před něj, jelikož stopku má motocykl pouze vzadu. Tuto jsem zapnul a ještě rukou jsem mu naznačil směr zastavení, přitom byl na motocyklu spuštěný i modrý maják. Vozidlo bylo zastaveno na úrovni křižovatky Brněnská na Brně v prostoru zastávky MHD trolejbusu. Zde jsem řidiče vyzval k předložení potřebných dokladů k provozu a řízení motorového vozidla, které předložil. Byly to konkrétně občanský průkaz, řidičský průkaz, ORV od vozidla a zelenou kartu. Hned v úvodu jsem tomuto muži sdělil podstatu silniční kontroly a řekl jsem mu, že se měl dopustit přestupku tím, že držel hovorové zařízení za jízdy a on uvedl, že to byl služební hovor a probíral něco s nějakým stavebním dozorem nebo něco takového. Já jsem se ho zeptal, proč ve vozidle nepoužívá handsfree sadu a on uvedl, že vozidlo má půjčené a jeho telefon nekomunikuje s tímto vozidlem. Poté jsem panu Marešovi vysvětlil podstatu přestupku a udělil pokutu ve výši 200,- Kč, se kterou souhlasil, předal mi hotovost a já jsem vypisovat pokutový blok. V tu dobu nevím, co pan Mareš dělal, celou dobu byl však ve vozidle, když jsem se vrátil s vypsáním pokutovým blokem, tak jsem mu říkal, že jej je potřeba podepsat na níže uvedené podpisové doložce. Pan Mareš si tento pokutový blok přečetl a sdělil, že nic podepisovat nebude, že s tím přestupkem nesouhlasí. Já jsem se ptal, z jakého důvodu, když nejprve uvedl, že s ním souhlasí, na což řekl, že si někam zatelefonoval a že nic podepisovat nebude, že s přestupkem nesouhlasí. Já jsem mu na to řekl, že musí chvíli počkat, že musím sepsat oznámení o přestupku. Toto jsem tak učinil, přišel jsem zpět s oznámením o přestupku a dal jsem jej panu Marešovi k nahlédnutí a k podpisu. Oznámení si přečetl, ale odmítl jej kdekoliv podepsat a vyjádřit se k němu. Ostatně je to tam uvedeno. Následně jsem mu vrátil finanční hotovost, včetně jeho vlastních dokladů, které mi předtím předložil a popřál jsem mu hezký den. Ještě uvádím, že v rámci této kontroly jsem provedl dechovou zkoušku, která byla negativní a dále, jelikož jsem sepisoval oznámení, protože řidič s přestupkem nesouhlasil, tak jsem na místě pořídil fotodokumentaci vozidla řidiče a pokusil jsem se zachytit i mobilní telefon položený v interiéru ve vozidle.“

Poté byly svědkovi kladeny úřední osobou následující dotazy k věci, na něž bylo odpovězeno takto:

Dotaz na svědka: Jste schopen podrobněji popsat telefon, který pan Mareš držel za jízdy?

Odpověď: Detailněji jsem ho neviděl, ale byl to bezdotykový telefon. To bylo vidět již při jízdě z toho motocyklu, když se na mě otočil. To jsme byli od sebe cca 2,5 metrů.

Dotaz na svědka: Byla nějak okénka vozidla tónovaná?

Odpověď: Jsem si jistý, že přední skla nebyla nijak tónovaná, byl přes ně nekrytý výhled.

Dotaz na svědka: Byl nějakými povětrnostními podmínkami ztížen výhled do vozidla?

Odpověď: Ne, svítilo slunce.

Dotaz na svědka: Kontroloval jste někdy v minulosti jako policista osobu obviněného, řešil jste jej v minulosti?

Odpověď: Ne, nikdy předtím jsem jej nekontroloval a viděl jsem jej poprvé. Pan Mareš byl ve vozidle sám, já jsem byl na motocyklu také sám, a proto se domnívám, že této situace využil a po poradě po telefon proto s přestupkem nesouhlasil. Domnívám se, že situace bude na úrovni tvrzení proti tvrzení.

Otázka na svědka: Proč nebyly fotografie součástí spisového materiálu?

Odpověď: Měl jsem je ve svém telefonu a nepovažoval jsem za bezprostředně nutné je ke spisu.

Na základě takto provedeného důkazního řízení dospěl správní orgán k závěru, že žalobce se předmětného přestupku skutečně dopustil, když dne 15. 7. 2014, kolem 12:55 hodin, jako řidič řídil v ul. Brněnská (u křižovatky s ul. Na Brně ve směru do ul. Holická) v Hradci Králové motorové vozidlo tovární značky Lexus, reg. zn. 8B0 5718, a přitom držel v ruce mobilní telefon, jímž v tu dobu telefonoval. Provedené dokazování měl správní orgán za úplné, výpověď svědka pprap. Smékala hodnotil jako spontánní a přesvědčivou, přičemž v jeho výpovědi neshledal žádnou pochybnost. Zdůraznil, že stěžejním důkazem byla právě výpověď uvedeného svědka, policisty dopravní policie ČR v Hradci Králové, který vykonával na služebním motocyklu dohled nad dodržováním pravidel v silničním provozu, přičemž těsně před třináctou hodinou jel po ulici Brněnská ve směru k ul. Holická a při souběžné jízdě se žalobcem, na vzdálenost cca jen 2,5 m, kdy došlo k vizuálnímu kontaktu, bezpečně viděl, že žalobce drží v pravé ruce telefon a uskutečňuje hovor. Výhled neměl ničím krytý, nebyl omezen ani ztížen povětrnostními vlivy (např. deštěm), bylo slunečno, okna vozidla nebyla tónovaná. Svědek uvedl, že si byl zcela jist, že obviněný v ruce držel mobilní telefon.

K tomu třeba dodat, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, „Skutečnost, že řidič drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla. Proto tvrzení policisty, že stěžovatele viděl držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřebná odborná znalost ani zvláštní vybavení. Naopak překročení povolené rychlosti vozidla musí být prokázáno způsobem nevyvolávajícím pochybnosti, tj. obvykle snímkem z radaru.“

Důvěryhodnost výpovědi policisty byla podle správních orgánů podpořena i vypsáním pokutovým blokem, přičemž za věrohodného svědka jej měl nejen s ohledem na jeho postavení a povinnosti, ale i skutečnost, že nebyl na výsledku projednávání věci jakkoli zainteresován. Oproti obviněnému (žalobci), který měl na rozdíl od zasahujícího policisty motiv, proč věc prezentovat jiným, pro něho příznivějším způsobem. Proto správní orgán hodnotil jeho výpověď jako účelovou. A to i proto, že „obviněný spáchání přestupku nejprve přiznal, teprve poté, co s největší pravděpodobností po telefonické poradě zjistil, že se za uvedený přestupek zaznamenávají body, zareagoval tím, že s přestupkem nesouhlasí. Sám správnímu orgánu nepředložil žádný důkaz, který by vyvrátil obvinění, např. handsfree sadu k mobilnímu telefonu, kterou mohl dobrovolně policistovi předložit na místě projednávání přestupku a tak se účinně hájit, byl-li si stoprocentně jistý, že hovor prostřednictvím tohoto zařízení uskutečňoval. Ani z fotografie interiéru a výpovědi svědka (policisty) však takový fakt nevyplynul.“

Správní orgán tak dospěl k závěru, že se žalobce svým jednáním dopustil přestupku dle podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. ZPPK tím, že porušil jeho § 7 odst. 1 písm. c). Ke stejnému závěru dospěl i žalovaný, když konstatoval, že správním orgánem zjištěné skutečnosti, obsažené v předmětném spisovém materiálu, považuje za prokázané (viz odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se žalovaný podrobně zabýval skutkovou podstatou daného přestupku).

Na základě vpředu uvedeného má rovněž krajský soud za jednoznačné prokázané, že se žalobce daný přestupek spáchal. Ani v nejmenším nepřipouští, že by se skutkový děj odehrál jinak, než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, za který byl žalobce potrestán. Správní orgán hodnotil podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. K provedení důkazů užil důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění skutkového stavu (rozhodující byl svědecký výslech policisty) a které nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jednalo se o uvedené listiny a svědeckou výpověď svědka pprap. Smékala, tedy osoby, která úřední listiny sepsala.

V dané věci proti sobě stály dvě verze skutkového stavu. Podle verze založené na výpovědi policisty držel žalobce při řízení vozidla v pravé ruce mobilní telefon. Podle verze založené na tvrzení žalobce žádný telefon v ruce nedržel. Relevanci těchto přestupkověprávních verzí vyplynula z průběhu dokazování, jak popsán v listinách tvořících správní spis a především v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, respektive v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy musel opakovat totéž. Provedené dokazování vytvořilo dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nutně vedly k jedinému závěru, a to, že žalobce držel mobilní telefon při řízení motorového vozidla v ruce. Naproti tomu žalobce svoji verzi nijak důkazně nedoložil.

Postih žalobce za přestupek je opřen o svědeckou výpověď policisty. K otázce posuzování a hodnocení výpovědí policistů se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42, v němž se rovněž jednalo o přestupek spočívající v držení mobilního telefonu řidičem při řízení motorového

vozidla. V tomto rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud zejména ze závěru, vysloveného již ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž uvedl toto:

„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“

Z výše uvedeného je naprosto zřejmé, že svědek pprap. Smékal neměl na věci žádný zájem. Zcela jednoznačně o tom svědčí jednak výše původně zamýšlené blokové pokuty 200,--Kč (naprosto banální), jakož i skutečnost, že se k žalobci choval naprosto korektně. Právě v takovýchto případech zastává Nejvyšší správní soud názor, že na policisty, kteří byli slyšeni jako svědci a neměli na způsobu vyřízení věci žádný zájem, je třeba nahlížet jako na svědky důvěryhodné.

V přezkoumávané věci krajský soud neshledal žádný přemotivovaný postup pprap. Smékala vůči žalobci. Ani poté, co již vybral od žalobce zmíněných 200,--Kč a vyplnil pokutový blok, totiž neprojevil vůči žalobci jakoukoliv aktivitu, jejímž cílem by měl být jeho postih za každou cenu, za jiný přestupek. Žádná horlivost z jeho strany se nekonala (např. kontrola povinné výbavy, technického stavu vozidla atd.) a žalobce to ostatně ani nenamítal. A pokud jde o test na alkohol, ten patří ke standardním úkonům u každého kontrolovaného řidiče. Z chování uvedeného svědka nelze tudíž zjistit nic, co by mohlo nasvědčovat jeho zaujatosti k žalobci. Jeho výpověď byla naprosto konzistentní, prosta jakýchkoliv pochybností o tom, co v rozhodný okamžik viděl, tedy, že žalobce držel za jízdy mobilní telefon. Na tom není nic podezřelého ani z pohledu samotné možnosti tento fakt zaznamenat, neboť souběžná jízda na motocyklu to policistovi v bezprostřední blízkosti žalobce nepochybně umožňovala, zvláště pak za situace, když se žalobce po dojetí policistou samovolně otočil, aby „zkontroloval“, co se mu u boku vozidla děje. A že policista musel vidět telefonní přístroj v ruce žalobce svědčí i to, že přitom poznal, že jde o bezdotykový přístroj.

Skutkový a právní závěr, že žalobce spáchal uvedený přestupek, má tedy oporu ve spisech. Naproti tomu žalobce spáchání tohoto přestupku s výjimkou obecného tvrzení, že jej nespáchal, ničím nedokládal, a to ani ve stadiu před zahájením přestupkového řízení (při silniční kontrole), ani v přestupkovém řízení a ani v žalobě samotné.

Obiter dictum zůstala krajskému soudu nezodpovězena otázka, za jaký že to měl být žalobce potrestán přestupek v blokovém řízení pokutou ve výši 200,--Kč, s níž žalobce musel původně souhlasit, když čekal na vyplnění pokutového bloku, ale odmítl jej zaplatit jen z toho důvodu, že na něm bylo napsáno, že za jízdy držel hovorové zařízení? Tato okolnost ale byla pro rozhodnutí ve věci irelevantní, jen nasvědčuje úvaze správního orgánu o tom, že „...obviněný spáchání přestupku nejprve

přiznal, teprve poté, co s největší pravděpodobností po telefonické poradě zjistil, že se za uvedený přestupek zaznamenávají body, zareagoval tím, že s přestupkem nesouhlasí.“

S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s). Úspěšný byl naopak žalovaný, ten se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Proto bylo o nákladech řízení účastníků řízení rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. 4. 2016

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková